

[Glistrup.]

sig til at kigge på tingene set ud fra den røde bygnings vinduer og ikke set fra befolkningens side.

Hvis vi ser, hvordan skatteyderne er stillet nu, sammenlignet med, hvordan de var stillet før forliget, er forholdet det, at før dette forlig blev indgået, kunne de ikke forvente at skulle aflevere de ca. 2 mia kr., som skatteyderne nu skal aflevere i form af omkostningsdæmpende ydelser til arbejdsgiverne. Skatteyderne kunne ikke regne med, at de skulle af med de 1.120 mill. kr., hvortil hr. Jens Møllers forhandlinger har ført provent af den bundne opsparing op. Derfor skal skatteyderne nu ifølge de to poster betale for de tabte slag fra de fire forligspartners side med godt og vel 3 mia kr., ud over hvad man måtte regne med ved denne måneds begyndelse.

Men herudover er der så sket det, at de offentlige besparelser, som man måtte have forventet ved månedens begyndelse, er blevet skåret ned med i hvert tilfælde et beløb på et par milliarder kroner. Det vil sige, vi må forvente offentlige udgifter i øvrigt på et par milliarder kroner, ud over hvad vi ellers skulle have været udsat for, som situationen måtte bedømmes den 1. februar, og det er skatteyderne, der skal betale disse yderligere 2 mia kr.

Derfor, hr. Per Hækkerup, sætter dette forlig indkomstskattereduktionsbestrebelse 5 mia kr. eller mere tilbage i forhold til, hvordan det ville have været, som situationen tegnede sig ved denne måneds begyndelse. Det er prisen for denne foreløbige, denne meget kortvarige løsning, og derfor har Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet så fuldstændig ret, når de i deres klogskab siger, at man spærrer for en langsigtet løsning. Men når hr. Per Hækkerup ikke kunne forstå det ene argument, er der jo heller ikke noget at sige til, at han også kunne finde det andet argument særdeles besynderligt.

Det er en særdeles realistisk vurdering, Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet giver, når de siger: hvis dette gennemføres, spærrer det for en langsigtet løsning; hvis dette gennemføres, udløser det en lønglidning. Så kan det ikke nytte noget, at hr. Per Hækkerup kommer og siger, at vi ligesom regnmagerne dernede i Afrika bare skal

besværges og sige: vi kan ikke tale om sandheden, som den er, for den brutale sandhed er, som Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet udtrykker det: vi åbner med dette forlig for en mægtig omkostningsekspllosion, en mægtig lønglidning, og det bliver ikke bedre, fordi hr. Per Hækkerup opfordrer til, at vi skal sige: tyst-tys.

Det bliver heller ikke bedre ved, at hr. Melchior eller hr. Arne Bjerregaard eller hr. Christophersen siger: det her er en midtsøgende linje. Hvis det er rigtigt, at det store problem i dansk politik i øjeblikket er at få gjort noget effektivt for at begrænse indkomstskatterne, er det ikke nogen midtsøgende linje at sætte os 5 mia kr. tilbage. Det er en yderfløjspolitik, man gør sig skyldig i her, som aldeles modvirker, at vi kan komme frem til nogen realistisk løsning på landets problemer.

Den realistiske løsning var jo lige om hjørnet, som hr. Poul Westergaard så klart beskrev det. Med det store arbejde, der var gjort i politisk-økonomisk udvalg, var der jo lagt op til, at der kunne være kommet en alternativ løsning baseret på offentlige besparelser, ikke på de af regeringen fastsatte 2,9 mia kr., men måske på 3,5 mia kr. eller noget i den stil. Vi lå ved månedens begyndelse derhenne, at vi måtte forvente, at det havde været meget let for hr. Christophersen og hans parti med 112 mandater bag sig i dette ting at hale et forlig hjem, som kunne komme til at redde tingene, løse de økonomiske problemer, vi står i, både de akutte og de længere varende, ved simpelt hen at gennemføre offentlige besparelser og deraf følgende indkomstskattereduktioner fra 1. januar 1975.

Jeg mener ikke, hr. Per Hækkerup kunne klare regnestykker med skattetryk godt, men han klarede til ud regnestykket med mandattal, hvor hr. Per Hækkerup ganske realistisk fik fastslået, at der var 64 mandater for den løsning, som hr. Per Hækkerup måske gerne ville have været gået ind på med hr. Gert Petersens og hr. Knud Jespersens partier. Men når der var 64 mandater til den side, så var der 112 mandater til en realistisk langsigtet løsning af problemerne, som lå snublende nær, hvis ikke regeringspartiet, formentlig fordi det regnede ud, at der skulle 28 fremskridtsmandater til, som man ikke havde lyst til at slutte forlig med,